

віра. А, для буддистського монаха і звичайного віруючого це віра не в спасіння душі, а в те, що він може змінити світ за прикладом Будди або Ісуса Христа.

Резюмуючи все вищесказане, можна зробити висновок, що буддизм в Україні тільки починає свій шлях, але вже зараз він має великий вплив на суспільство та країну. Подальший розвиток буддизму та його послідовників дасть Україні позитивні тенденції зміни ставлення суспільства до оточуючих людей та своєї країни.

Білас Ю.В.
Науковий керівник: Склад В.М.
НТУ «ХП»

СИМВОЛІЗМ УКРАЇНСЬКОЇ ДУХОВНОСТІ В МЕМОРІАЛЬНОМУ МУЗЕЇ ПИСЬМЕННИКА С.В. ПИЛИПЕНКА

Українська культура є унікальним поєднанням чисельних маркерів національної ідентичності, символів духовності, самобутньої етнічної творчості, філософських категорій, традицій тощо. Український культурний феномен на різних історичних етапах може як зберігати свої спільні риси, так і видозмінюватися, оскільки культура завжди синтезує з іншими чинниками розвитку її історико-географічного регіону.

Одним з найцікавіших періодів розвитку духовної культури в історії нашої держави є доба Українського національного відродження. В час складних революційних та державотворчих процесів, на тлі розвитку політичного терору відроджувалася українська національна ідея зусиллями молодого творчої еліти – письменників, поетів, театралів, художників. Творча спадщина покоління сумнозвісного «Розстріляного відродження» сповнена символічними ознаками української духовності.

Окремої уваги для дослідників української історії, культури та літератури першої третини ХХ ст. залишається особистість видатного письменника та громадського діяча Сергія Володимировича Пилипенка. Автор унікальних байок та оповідань, редактор багатьох українських газет та періодичних видань,

засновник спілки селянських письменників «Плуг», організатор науково-дослідного інституту літератури імені Тараса Шевченка був на довгі десятиліття викреслений з історико-культурного простору після арешту і страти в 1933 році. Лише на початку 1990-х рр. ім'я С.В. Пилипенка вдалося відродити для широкого кола українців. Відтоді у Харкові, де на зламі 1920–1930-х рр. літератор мешкав у письменницькому будинку «Слово», було відкрито меморіальний музей Сергія Володимировича Пилипенка при Харківському національному університеті міського господарства імені О.М. Бекетова.

Музейна експозиція меморіального музею С.В. Пилипенка є однією з найкращих демонстраційних платформ символізму української духовності в контексті розвитку харківського літературного життя доби Українського національного відродження. Чисельні історичні джерела, серед яких речові пам'ятки, світлини, документи, творча спадщина є кращим свідченням складного процесу відродження української національної ідеї. Духовні символи української культури якнайкраще представлені в різноманітній творчій спадщині письменника. Це збірки художніх творів, що були надруковані до 1933 р. і після 1957 р., коли письменника було реабілітовано посмертно. Байка є абсолютно унікальним жанром літератури, де талановитий письменник як найемоційніше в сатиричній формі умістив своє бачення життя і культури українського народу.

Меморіальну експозицію доповнено виставкою бронзових скульптур американської скульпторки українського походження Міртали Сергіївни Пилипенко – доньки літератора, мирне дитинство якої перервалося через більшовицькі репресії, і яка після втрати батька була вимушена з мамою і сестрою усе життя прожити на чужині. Видатна харків'янка подарувала колекцію своїх скульптур рідному місту лише в 1996 році. Всі роботи є філософськими, присвячені поєднанню людини і всесвіту, але найбільше що вражає – велика кількість символів української духовної культури. Лелека – символ людини, соняшник – сонце, полум'я – відродження української незалежності тощо.

Сьогодні творча родина С.В. Пилипенка є дуже цікавим напрямком як для історичного, так і для культурологічного, так і для філософського дослідження. Саме невичерпна спадщина чисельних талановитих українських діячів і їх родин розкриває найцікавіші сторінки нашої історії.

Бондаренко М.
Науковий керівник: Титар О.В.
ХНУ ім. В.Н. Каразіна

СУЧАСНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ТЕАТР: КУЛЬТУРНИЙ АСПЕКТ

Театр поєднує в собі все різноманіття культур, він є універсальною мовою спілкування людини з буттям. Ця формула стосується й українського театру, що переживає емансипативні процеси у своєму ставленні до форми й змісту і з різним ступенем успіху, намагається адаптувати до відстояних художніх кордонів структурні зміни системи.

Українське театральне мистецтво бере свій початок зі стародавніх звичаїв та традицій, коли обрядовість мала своє театралізоване дійство.

Розвиватися театральне життя в Україні почало від 1750 року, коли гетьманом став Кирило Розумовський. Він волів бачити у своїх володіннях аналог царського двору у Петербурзі зі світськими розвагами.

Перший в Україні стаціонарний театр відкрили 1795-го у Львові в колишньому костелі єзуїтів. У Києві ж перший стаціонарний театр з'явився у 1806 році, в Одесі – 1809-го, у Полтаві – 1810-го.

Поза увагою не можна залишити заслуги перед театром родини Тобілевичів. Брати – легенди українського театального мистецтва, виступали під сценічними псевдонімами Іван Карпенко-Карий, Микола Садовський і Панас Саксаганський. Провідною зіркою українського театру була і Марія Заньковецька.

Тоді ж розпочалася історія українського театру як національної культурної спадщини. У 1882 році у Єлисаветграді (сучасний Кропивницький)